

rigtignok et personligt Forbehold, da han selv nok kunde tænke sig Muligheden af at stemme for en Brændevinsskat, ogsaa til Kompensation for Toldloven, naar det var absolut nødvendigt for at faa denne gennemført, og jeg antager, at den ærede Ordfører har adskillige Meningsfæller ogsaa inden for sit eget Parti. Vi have jo hørt enkelte af dem udtale sig her, og der er rimeligvis flere end dem. Jeg maa for øvrigt tilstaa, at det var med nogen Skuffelse, jeg hørte den ærede Ordfører, hvis ellers klare og overbevisende Bevisførelse jeg i høj Grad savnede, det var vel nok af den Grund, at jeg nævnede før, at han skulde forsvare Forkastelsen af en Skat til at dække Nedgangen paa Toldudgifterne, som han selv kunde tænke sig at gaa med til, hvis det var nødvendigt.

Men nu siger man saa, at det er uretfærdigt at paalægge den ubemidlede Befolkning, særlig paa Landet, en forøget Byrde for at hjælpe de bedre stillede, og det er selvfølgelig ogsaa rigtigt; hvis Forholdene vare saaledes, var det uretfærdigt, og det er jo smukt, at man vil værne om vor Landarbejder, han har ellers ikke i de sidste Aar været særlig begunstiget. Men naar man nu skal se efter, hvorledes Forholdene i Virkeligheden ere, hvilke Følger denne foreslaaede Toldlov vil have paa Skatten paa den almindelige Befolkning og da navnlig paa de smaa ude i Landet, baade Husmænd og Landarbejdere, tror jeg, man kommer til et andet Resultat. Den moralske Side af Brændevinsskatten skal jeg for saa vidt lade ligge, idet jeg kun skal bemærke, at faktisk er det dog, at Drikkeriet absolut maa hjælpes fremad, naar man gør Drikken, Spiritusen, billig og let tilgængelig; jo vanskeligere det er at faa fat i den, og jo dyrere den er, des mere vil det ogsaa — det antager jeg, enhver vil indrømme — indvirke paa Folks Lejlighed og Lyst til at benytte den. Men nu er der jo ogsaa noget andet at lægge Mærke til, det er en Tale, man har kunnet høre saa ofte, naar der har været Tale om Brændevinsskatten omkring i Landet: Vi have ikke noget imod at gaa med til Forhøjelse af Brændevinsskatten paa Betingelse af, at man samtidig forhøjede Skatten paa Vin, saa at ikke alene den

fattige Mand skal have forhøjet Skat paa sit Spiritusforbrug, men at den rige Mand faar det samme. Men det er ogsaa det, der sker ved det foreliggende Forslag til Toldloven. Saa vidt jeg kan se, foreslaas det derpaa, at paa de billige Vine bliver Skatten fordoblet og paa de finere, kostbare Vine bliver den fire Gange saa stor; der bliver den forhøjet fra 50 Øre til 2 Kr. Derved synes det, at den Fordring til Dels er blevet fyldstgjort, at Skatten paa Vin skal gaa samtidig med Skatten paa Brændevin, og det har jeg selvfølgelig ikke noget imod.

Men naar vi saa se paa, hvorledes Toldloven vil virke paa den almindelige Mands Forbrug omkring i Landet, saa tror jeg, at man kommer til et helt andet Resultat end det, som Befolkningen mange Gange mener. Nu have vi ogsaa hørt den Udtalelse af et æret Medlem her fra København, som repræsenterer Socialdemokratiet (S. Olsen) — under Henvisning til den Tale, som det ærede Medlem for København 5te Valgkreds (Borgbjerg) holdt under Brændevinsskattens første Behandling her i Folketinget, — at det, som vi nu maaske var ved at gøre her, var at gøre en ligesaa daarlig Forretning, som der blev gjort her i 1891, og at det kun var at hjælpe Regeringen over Vanskelighederne og hjælpe dem til Penge, som skulde pumpes af den almindelige Befolknings Lommer. Jeg maa maaske et Øjeblik se at vise, hvor falsk denne Anskuelse er fra det ærede Medlems og det ærede Partis Side, idet den Maade at benytte Statistik og Tal paa, som vedkommende ærede Medlem brugte, er aldeles forkastelig. F. Eks. med Hensyn til Ølforbruget og Ølskatten regnede det ærede Medlem og det ærede Parti og dets Blade stadig væk med Ølproduktionen i Stedet for med Ølforbruget, og det spiller en ikke ringe Rolle, fordi der er stor Forskel mellem det, der produceres, og det, der bliver forbrugt, idet en Del udføres til Udlandet, og en Del gaar til Spilde under Lagringen. Saaledes regne de for 1892—93 med 550,000 Tønder, saa meget blev der produceret, men der blev kun forbrugt og svaret Skat af 515,000 Tdr. I 1895 sige de, at da var det allerede kommet op til 600,000 Tdr.,